

Arrest

nr. 207 402 van 31 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij brief gedateerd op 28 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verklaart deze aanvraag op 20 juni 2017 onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoekster op 12 juli 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2017 werd ingediend door :

*[R.,R.]
nationaliteit: Nepal
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

en als wettelijke vertegenwoordiger van [R.P.], geboren te [...] op [...].

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben en gedurende deze periode banden heeft opgebouwd. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in precair verblijf. Bovendien werd haar op 05.12.2011 en op 03.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder beroept betrokkene zich op het feit dat haar dochter, [R.R.] op [...] te Antwerpen is geboren. Betrokkene verklaart dat ze een relatie had met de heer [P.P.] die de vader van het kind,. Uit de studie van het administratief dossier van deze persoon blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgemaakt op 12.07.2011 en op 24.05.2011 aan hem werd betekend. Bovendien verklaard betrokkene zelf dat haar toemalige partner en vader van het kind niet meer in België zou verblijven. Ze zou alleen in staan voor de verzorging van het kind.

Betrokkene verklaart dat zij niet over de middelen zou beschikken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en gen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene beweert dat het in het hoger belang is van haar kind dat haar schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat het belang van het kind geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkene toont, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat haar kind haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van het kind is. Immers, aangezien betrokkene de wettelijk vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat zij de administratieve situatie van betrokkene volgt.

Betrokkene beweert dat ze bij een terugkeer naar het land van herkomst al haar hebben en houden zou moeten achterlaten en roept haar integratie nl haar sociale bindingen en lokale verankering in als

buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in haar land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden, (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in dé plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de lange verblijfsduur van verzoekster in België, welk op zich niet wordt betwist of weerlegd, niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien zij zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie en zij geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

"(...)De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.. "

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris staat het illegaal karakter van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied er aldus aan in de weg dat de lange duur van haar verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen.

Nochtans kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt nochtans deze stelling door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerd en wel op dwingende wijze.

Zeer duidelijk stelt de bestreden beslissing:

'(...)De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie..'

[...]

Verzoekster wijst erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog:

"(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...) "

Door in casu de lange verblijfsduur van verzoekster op het Belgisch grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze niet ("onmogelijk") aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, verzoekster bevelen om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en zij dus zelf voor haar situatie verantwoordelijk zou zijn, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

Bij arrest nr. 178 496 dd. 28 november 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het gegeven dat verzoekster zelf aan de basis ligt van of "verantwoordelijk is" voor het feit dat zij reeds lang in het Rijk verblijft doet verder geen afbreuk aan het gegeven dat in se niet wordt betwist dat zij als meer dan tien jaar in België is en laat ook niet toe te begrijpen waarom dit feit geen belangrijke hinderpaal zou kunnen vormen of het voor verzoekster zelfs onmogelijk zou kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen. Er dient daarenboven te worden geduimd dat het loutere feit dat een vreemdeling mee aan de basis ligt van een situatie die er eventueel kan toe leiden dat hij geen aanvraag om tot een verblijf in, het Rijk te worden gemachtigd kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post geen afbreuk doet aan het feitelijke bestaan van deze situatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ook niet dat een door de vreemdeling

die een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende zelf gecreëerde situatie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. "

Verzoekster stelt vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt en motiveert dat haar niet betwiste verblijfsduur in België niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat zij grotendeels illegaal op het grondgebied verbleef en diverse bevelen om het grondgebied te verlaten niet opvolgde, zonder echter te onderzoeken of te motiveren of dit langdurig verblijf in concreto al dan niet een hinderpaal vormt voor het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetsbepaling.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekster, die zij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

"Betrokkene beweert dat ze bij een terugkeer naar het land van herkomst al haar hebben en houden zou moeten achterlaten en roept haar integratie nl haar sociale bindingen en lokale verankering in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geert buitengewone omstandigheden behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9. december 2009, nr. 198.769). De betrokkene moet op zijn minst aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in haar land van herkomst of van verblijf in het buitenland (Raad van State nr 112.863 van 26.11.2002). "

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom, de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Door de door verzoekster-aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer en principieel af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft onderzocht of de concreet door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen van integratie al dan niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid inzake het al dan niet aanvaarden van buitengewone omstandigheden, ontslaat hem niet van de verplichting om in concreto te motiveren waarom de aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking worden genomen.

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat elementen van integratie principieel uitgesloten zijn om als buitengewone omstandigheid te kunnen gelden zodat een specifieke en concrete motivering zich opdringt.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat nergens uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat zij een legaal verblijf moet hebben (gehad) voorafgaand aan de aanvraag en/of gevolg had moeten geven aan eerdere bevelen om te vallen onder het begrip ‘buitengewone omstandigheden’. Er wordt een voorwaarde toegevoegd aan de wetgeving. Er wordt niet in concreto gemotiveerd waarom het langdurig verblijf in België geen hinderpaal zou kunnen vormen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de vraag of een bepaalde situatie kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden beoordeeld of deze situatie kan worden beschouwd als een omstandigheid die het voor de vreemdeling die een verblijfsmachtiging in België wenst in te dienen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om deze aanvraag via de reguliere procedure – en dus via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland – te doen (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

De bewijslast voor de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden ligt bij de aanvrager.

In de aanvraag dd. 28 maart 2017 beriep verzoekster zich op volgende buitengewone omstandigheden:

*-haar toenmalige partner die niet meer in België verblijft, zodat zij alleen voor haar dochter moet zorgen;
-zij heeft niet de middelen om teug te keren;*

-haar dochter loopt sedert 2012 school in België. Een lopend schooljaar onderbreken is niet in het belang van het kind. Dat de scholing heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf doet hier geen afbreuk aan.

De kwaliteit van het onderwijs zal niet hetzelfde zijn;

-integratie, verankering en sociale contacten.

Uit eenvoudige lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekster zich niet heeft beroepen op haar langdurig verblijf in België als dusdanig. De elementen die zij voorstelt als buitengewone omstandigheden (en die het gevolg zijn van haar verblijf in België) worden allen besproken in de bestreden beslissing en worden thans niet betwist door verzoekster. In die zin kan de motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat een langdurig verblijf in België geenszins aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, aangezien zij zelf voor deze situatie heeft gezorgd, beschouwd worden als een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief, kan niet tot de schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing leiden (RVV nr. 186 287 dd. 28 april 2017).

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel betoogt verzoekster dat de elementen van verblijf en integratie zondermeer afgewezen worden als irrelevant bij de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat elementen van integratie of verblijfsduur uitsluitend behoren tot de gegrondheidsfase.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument

beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Uit artikel 9 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden.”

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.”

2.3.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone

omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, ook wat de lange duur van het verblijf van verzoekster en haar integratie betreft. In dit verband wordt allereerst gemotiveerd dat deze elementen niet aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekster zich al die tijd bewust heeft genesteld in precair verblijf en haar zowel op 5 december 2011 als op 3 mei 2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verweerder wijst erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Daarnaast motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat de buitengewone omstandigheden niet zijn bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden, maar enkel als rechtvaardiging voor het indienen van de aanvraag in België en niet in het buitenland. Hij geeft duidelijk aan dat de verblijfsduur en de elementen van integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag waardoor zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat verzoekster niet aantoonde dat het voor haar omwille van deze elementen dan bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of verblijf in het buitenland voor het indienen van de aanvraag.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

In een eerste onderdeel van het middel bekritiseert verzoekster de motivering waarbij de lange duur van haar verblijf in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat verweerder dient te worden bijgetreden in zijn betoog in de nota dat verzoekster zelf zich in haar verblijfsaanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, niet specifiek beriep op de lange duur van haar verblijf in België. Zij gaf dus zelf niet aan dat dit gegeven haar op zich verhinderde om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. De motivering in de bestreden beslissing omtrent de lange duur van het verblijf in België is dan ook te beschouwen als zijnde een bijkomende, overtollige motivering die in deze beslissing is opgenomen. Er blijkt niet dat de eventuele gegrondheid van een kritiek die is gericht tegen een overtollige motivering kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft geen voldoende belang bij haar kritiek.

Bovendien gaat verzoekster eraan voorbij dat in de bestreden beslissing, inzake het lang verblijf in België, niet louter wordt gemotiveerd dat dit niet aanvaardbaar is als buitengewone omstandigheid omdat dit haar eigen verantwoordelijkheid is waar zij zich heeft genesteld in illegaal verblijf. Verweerder heeft evenzeer gemotiveerd dat de buitengewone omstandigheden niet zijn bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden, maar enkel als rechtvaardiging voor het indienen van de aanvraag in België en niet in het buitenland. Hij geeft duidelijk aan dat de verblijfsduur en de elementen van integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag waardoor zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar omwille van deze elementen dan bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of verblijf in het buitenland voor het indienen van de aanvraag. Deze tweede redengeving kan op zichzelf volstaan om de bestreden beslissing op dit punt te dragen. De kritiek van verzoekster op deze eerste redengeving is aldus te beschouwen als een kritiek op een bijkomende, overtollige redengeving die in de bestreden beslissing is opgenomen. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij deze kritiek en het eerste onderdeel van haar middel.

In een tweede onderdeel van het middel bekritiseert verzoekster de motivering aan de hand waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen elementen van integratie (in samenhang met de verblijfsduur in België) niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid. Verzoekster geeft aan dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en met name het hierin vervatte begrip '*buitengewone omstandigheden*', heeft miskend door te oordelen dat de elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet moeten worden behandeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zij geeft hierbij aan dat deze elementen evengoed als buitengewone

omstandigheden dienen te kunnen worden aangevoerd en als dusdanig dienen te worden beoordeeld, hetgeen in casu niet zou zijn gebeurd.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het land van herkomst of verblijf in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, rekening hield met de door verzoekster in haar verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie en is nagegaan of deze elementen als buitengewone omstandigheden zijn te beschouwen, maar oordeelde dat deze elementen op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Hierbij werd verduidelijkt dat de buitengewone omstandigheden duidelijk dienen te worden onderscheiden van de redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden. Hij gaf aan dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar omwille van deze elementen dan bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of verblijf in het buitenland voor het indienen van de aanvraag.

Er blijkt niet dat verweerder op dit punt is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Voormelde motivering kan in casu verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Deze motivering in de bestreden beslissing is daarnaast ook in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Verzoekster geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat een lang verblijf en elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu hij deze als irrelevant zou beschouwen, terwijl deze wel degelijk nader hadden moeten worden onderzocht omdat niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een lang verblijf en integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. De Raad kan in casu evenwel enkel maar vaststellen dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd zelf niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat haar verblijfsduur en elementen van integratie buitengewone omstandigheden uitmaken en haar verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster wees er weliswaar op dat haar belangen, en deze van haar kind, onevenredig zouden worden benadeeld waar zij hun bindingen met België zouden moeten doorknippen en de moeizaam opgebouwde elementen van integratie zouden verliezen, maar ook hier kon de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid oordelen dat dit betoog in wezen evenzeer de gegrondheid van de aanvraag betreft. Er wordt zo herhaald dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Nu geen duidelijke en begrijpelijke uitleg in de aanvraag kan worden gelezen waarom het lang verblijf en de elementen van integratie verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend, kon verweerder in redelijkheid volstaan met te stellen dat deze elementen op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aangeven dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar omwille van deze elementen dan bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of verblijf in het buitenland voor het indienen van de aanvraag. Er blijkt in deze situatie niet dat van de gemachtigde van de staatssecretaris kon worden verwacht dat hij nader zou onderzoeken en motiveren waarom de verblijfsduur en de aangehaalde elementen van integratie gedurende het verblijf in België voor verzoekster geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. De bewijslast ter zake rust op verzoekster. Aldus blijkt evenmin dat verweerder het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* zou hebben miskend of op dit punt enige voorwaarde zou hebben toegevoegd aan de wet. Ook in het thans voorliggend verzoekschrift blijft verzoekster bovendien in gebreke enige

aannemelijke toelichting te verstrekken dat in haren hoofde de duur van het verblijf of de elementen van integratie wel degelijk tot gevolg hebben dat het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State van een eerdere datum doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van het hierboven citeerde arrest en verzoekster blijft ook in gebreke concreet aannemelijk te maken dat in de rechtspraak waarnaar zij verwijst een gelijkaardige situatie voorlag. Aldus blijkt niet dat deze verwijzing in casu dienstig is.

Het feit dat in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, impliceert verder niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet – op zich niet verantwoordt waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Uit een lezing van artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt ook dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – elementen betreffen die reeds in een eerdere procedure werden ingeroepen, of hadden moeten worden ingeroepen. Deze bepaling heeft zo tot doel te vermijden dat dezelfde elementen in verschillende opeenvolgende procedures telkens opnieuw worden ingeroepen. De Raad herhaalt andermaal dat buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland en dat bij gebrek aan een concrete of aannemelijke uiteenzetting in de aanvraag waarom de aangehaalde elementen van integratie verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend het niet kennelijk onredelijk is waar verweerder vaststelt dat deze elementen reeds betrekking hebben op de gegrondheidsfase en niet verantwoorden dat de aanvraag in België gebeurt. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Er blijkt hierbij ook geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip '*buitengewone omstandigheden*' zou hebben miskend.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.3.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS